

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: NM-10Cpr/38/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3522203578
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Stachovič
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2023:3522203578.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

4

6

10Cpr/38/2022

Okresný súd v Trenčíne, pred samosudcom JUDr. Andrejom Stachovičom, v právnej veci žalobcu: Správa ciest Trenčianskeho samosprávneho kraja, IČO: 37 915 568, so sídlom Brnianska 3, 911 05 Trenčín, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Marek Doktor, s.r.o., so sídlom Legionárska 7735/31B, Trenčín, proti žalovanému: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX/XX, XXX XX E., právne zastúpený F. G. F. H. I. J., advokátkou, so sídlom Pod Donátom 5, 965 01 Žiar nad Hronom, o zaplatenie 6.995,55 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

4

6

10Cpr/38/2022

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 6.995,55 Eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 6.995,55 Eur od 08.01.2022 do zaplatenia.

Žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100,00 %.

odôvodnenie:

4

5

10Cpr/38/2022

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 21.12.2022 proti žalovanému domáhal zaplatenia 6.995,55 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 6.995,55 Eur od 08.01.2022 do

zaplatenia. a náhrady trov konania. Návrh odôvodnil tým, že: „Okresný súd Nové Mesto nad Váhom Uznesením zo dňa 13.05.2021, sp. zn. 10Cpr/24/2019–260 (ďalej len ako „Uznesenie“) schválil zmier medzi žalobcom a žalovaným v spore vedenom Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 10Cpr/24/2019. Na základe Uznesenia bol žalobca povinný žalovanému uhradiť sumu 25.200,- € brutto ako náhradu mzdy. V dôsledku pochybenia účtovného oddelenia žalobcu pri postupe uhrádzania sumy uvedenej v Uznesení, zaslal žalobca žalovanému na účet žalovaného namiesto sumy 18.204,45 € netto, sumu 25.200,- € netto, čím sa žalovaný bezdôvodne obohatil o sumu 6.995,55 €. Žalovaný mal pred vyplatením sumy uvedenej v Uznesení k dispozícii Uznesenie, a zároveň žalobca zaslal žalovanému aj výplatnú pásku, z ktorej vyplývala skutočnosť, resp. údaje o jeho čistej mzde, ktorú mu mal v súvislosti s Uznesením žalobca zaplatiť, takže žalovaný si musel byť vedomý toho, že suma, ktorú obdržal, nekorešponduje so sumou, ktorú mal v súvislosti s Uznesením a výplatnou páskou obdržať, a s prihliadnutím na výšku sumy uvedené v Uznesení brutto a výšku sumy podľa výplatnej pásky, musel žalovaný vedieť, že ide o chybu žalobcu vo výplate mzdy a že na sumu, ktorú obdržal, v skutočnosti v takej výške nemá nárok. Po tom, ako žalobca zistil, že omylom namiesto sumy 18.204,45 € netto vyplatil žalovanému sumu 25.200,- € netto, žalobca vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, listom zo dňa 07.12.2021, kde žalobca vyzval žalovaného na vrátenie, resp. vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 6.995,55 €, čo však žalovaný odmietol urobiť a doposiaľ tak ani neurobil. Predmetnú výzvu si žalovaný prevzal dňa 23.12.2021, pričom posledný deň lehoty na vrátenie, resp. vydanie bezdôvodného obohatenia bol deň 07.01.2022.“

2. Súd dňa 10. februára 2023 vydal platobný rozkaz a doručil ho starám sporu. Žalovaný v podaní došlým súdu dňa 09.03.2023 podal voči platobnému rozkazu odpor s odôvodením, že: „Pokiaľ žalobca opiera svoj nárok o bezdôvodné obohatenie, poukazujem na to, že právna úprava bezdôvodného obohatenia v pracovnoprávných vzťahoch sa značne odchyľuje od úpravy podľa Občianskeho zákonníka. dikcie tohto ustanovenia vyplýva, že vrátenie neprávom vyplatených súm môže zamestnávateľ od zamestnanca požadovať, ak zamestnanec vedel alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené. Toto žalobca žiadnym kvalifikovaným spôsobom nepreukázal/nepreukáže a ani žiadnym kvalifikovaným spôsobom nemohol/nemôže preukázať. Mám totižto za to, a súdom schváleným zmiernom podávam o tom dôkaz, že vyhlásením účastníkov sporu došlo k vysporiadaniu všetkých práv a povinností. týkajúcich sa pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi mojou osobou ako žalovaným a žalobcom, vid' bod 3 Uznesenia. Nie som si teda vedomý žiadnych nevysporiadaných záväzkov voči žalobcovi. Ďalej so žalobcom nemôžem súhlasiť ani v ďalších jeho tvrdeniach spočívajúcich v tom, že súd žalobcu zaviazal uhradiť sumu 25.200,- Eur brutto ako náhradu mzdy. Vychádzajúc z výrokovej časti Uznesenia je zrejmé, že súd zaviazal žalobcu k výplate sumy 25.200,-Eur z titulu pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným ako zamestnávateľom zo dňa 15.12.2014 a nie titulom náhrady mzdy. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mám za to, že žalobca sa nemôže s úspechom domáhať vydania bezdôvodného obohatenia. Záverom, z dôvodu právnej istoty, voči uplatňovanému nároku žalobcom vznášam námietku premlčania.

3. Žalobca v podaní došlým súdu dňa 20.03.2023 uviedol nasledovné: „V plnom rozsahu sa nestotožňujeme so skutkovými tvrdeniami uvedenými v odpore žalovaného pričom uvádzame nasledovné. Žalovaný spochybnil nárok žalobcu čo do dôvodu a výšky, pričom pri spochybnení do dôvodu uviedol, že žalobca nepreukázal, že ide o bezdôvodné obohatenie v zmysle § 222 ods. 6 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce a to z dôvodu, že nepreukázal, že žalovaný vedel alebo z okolností musel predpokladať, že ide o sumy nesprávne vyplatené (v zmysle § 222 ods. 6 ZP), a podľa jeho názoru schváleným zmiernom došlo k vysporiadaniu všetkých záväzkov, pričom podľa jeho názoru súd zároveň zaviazal žalobcu k vyplateniu sumy 25.200 Eur z titulu pracovnej zmluvy. Žalobca uvádza, že s týmto názorom sa nemožno v plnom rozsahu stotožniť. Žalobca poukazuje na to, že v uznesení, ktorým súd schválil zmier bolo uvedené, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému sumu 25.200 Eur brutto z titulu pracovnej zmluvy a teda už zo znenia samotného uznesenia bolo zrejmé, že v uznesení uvedená suma podlieha daňovo-odvodovému zaťaženiu. Žalobca ďalej uvádza, že preukázal, že žalovaný z okolností musel predpokladať, že v prípade vyplatení sumy 25.200 Eur ide o nesprávne vyplatenú sumu a to z dôvodu, že jednak v čase vyplatenia sumy mal vedomosť o tom, že v uznesení bola uvedená suma 25.200 Eur brutto (a teda mohol predpokladať, že táto suma podlieha daňovo-odvodovému zaťaženiu) a zároveň mu bola doručená výplatná páska, ktorá obsahovala informáciu o jednotlivých odvodoch a ich výškach a zároveň obsahovala informáciu o tom, aká suma v čistom (t.j. suma po splnení všetkých vyplývajúcich daňovo-odvodových povinností) mu má byť zo strany bývalého zamestnávateľa zo sumy 25.200 Eur vyplatená na účet (t. j. mzda na účet). V súvislosti s tým poukazuje žalobca na predložený

výplatnú pásku a doručenkú, z ktorej je zrejmé, že výplatná páska bola doručená. Odhliadnuc od toho, žalovaný bol zo strany žalobcu vyzvaný na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný je osoba s vysokoškolským vzdelaním, ktorá u žalobcu zastávala vedúcu pozíciu a preto nemožno pochybovať o tom, že žalovaný pozná rozdiel medzi brutto a netto, nakoľko pracovnou povinnosťou žalovaného (podľa opisu pracovnej činnosti obsiahnutej v pracovnej zmluve) bolo vyhotovovať aj podklady pre zúčtovanie miezd. Rovnako skutočnosť, že ide o náhradu mzdy, vyplýva zo samotného pojednávania 10Cpr/24/2019, kde strany sporu rokovali, pričom pri určení výšky plnenia hovorili o náhrade mzdy (nakoľko túto si vyčíslil žalovaný) a táto bola stanovená násobkom jeho mesačných platiev. Rovnako tak, bol žalovaný upozornený súdom na pojednávaní 10Cpr/24/2019, že má sumu vyčíslovať v brutto, nakoľko sa z takéhoto plnenia platia odvody. Navrhujeme doplniť dôkaz nahrávkou z pojednávania 10Cpr/24/2019 z ktorej je zrejmé, že žalovaný poznal rozdiel medzi brutto a netto a zároveň z tejto vyplýva, že pri určení sumy, ktorá sa má vyplatiť, šlo o náhradu mzdy. Zo všetkých okolností teda jednoznačne vyplýva, že žalovaný mohol predpokladať, že ide o nesprávne vyplatenú sumu. Vo vzťahu k spochybneniu nároku žalobcu do výšky žalobca uvádza, že do výšky je nárok určený správne, nakoľko žalobca používa na tento výpočet software a ďalej uvádza aj to, že žalovaný neuviedol vlastné skutkové tvrdenia, ktoré by spochybňovali výšku uplatneného nároku, a preto je takéto popretie v zmysle § 151 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok neúčinné.

4. Žalovaný v podaní došlým súdu dňa 06.04.2023 uviedol nasledovné: „Naďalej trvám na všetkých svojich vyjadreniach uvádzaných v predchádzajúcom podanom odpore zo dňa 08.03.2023. Súčasne uvádzam, že s tvrdeniami ako aj s uplatňovaným nárokom žalobcu čo do dôvodu ani čo do výšky v žiadnom prípade nesúhlasím. V nadväznosti na uvedené si v tomto smere nie som vedomý žiadnych nevysporiadaných záväzkov voči žalobcovi. Čo sa týka tvrdenia žalobcu uvádzaného vo svojom vyjadrení, že ako žalovaný poznám rozdiel medzi brutto a netto, nakoľko pracovnou povinnosťou mojej osoby ako zamestnanca (podľa opisu pracovnej činnosti obsiahnutej v pracovnej zmluve) bolo vyhotovovať aj podklady pre zúčtovanie miezd s týmto nesúhlasím, keďže toto tvrdenie žalobcu nie je založené ani len z časti na pravde. Samotný opis mnou vykonávanej pracovnej činnosti uvádza, že zamestnanec „zabezpečuje prvotné podklady pre výpočet miezd“, pričom pojem zabezpečovať nerovná sa vyhotovovať. Vyhotovovanie podkladov spracovávala administratívna pracovníčka v programe ORIS. V tomto smere zároveň podotýkam, že z mojej strany išlo výlučne len o evidenciu dochádzky v príslušnom kalendárnom mesiaci. Čo sa týka výplatnej pásky, tak jej vyhotovovanie je a aj bolo plne v rukách žalobcu ako zamestnávateľa a to za každých okolností. Ak sa žalobca odvoláva na „správny“ výpočet, ktorý prebehol cez účtovný program tak opätovne uvádzam, že program a jeho príslušné parametre je možné prispôbiť pre potreby žalobcu tak, aby to čo najlepšie vyhovovalo žalobcovi ako zamestnávateľovi. Každopádne ak by som aj vychádzal z tvrdení žalobcu, že by skutočne malo ísť o náhradu mzdy tak trvám na tom, že o tejto veci by musel súd jednoznačne vyniesť rozsudok, že sa jednalo o náhradu mzdy, pričom v tom prípade by bola výpoveď daná zo strany žalobcu neplatná a musel by ma naďalej zamestnávať v rámci pracovného pomeru t.j. prideľovať mi prácu, platiť mi mzdu resp. náhradu mzdy a to až do tej doby, kedy mi umožní riadne vykonávať prácu. V nadväznosti na uvedené, pokiaľ by sa jednalo o náhradu mzdy ako tvrdí žalobca tak postup pri náhrade mzdy a výpočte povinných odvodov a dane zo mzdy by bol úplne iný ako zvolil žalobca. K tomuto si dovoľujem podotknúť, že žalobca vo výplatnej páske uviedol, že preddavok na daň je suma 5.814,98 EUR, pričom ak by však skutočne išlo o náhradu mzdy tak preddavok na daň by predstavoval čiastku vo výške sumy 5.678,45 EUR. To isté by platilo aj pri vymeriavacom základe. Na výplatnej páske žalobca uviedol, že vymeriavacím základom je suma 1.836,45 EUR, avšak správne by to bol maximálny vymeriavací základ vo výške sumy 7.644 EUR (žalobca si tak musel byť vedomý toho, že výpočet musí aplikovať z maximálneho vymeriavacieho základu).“

5. Súd sa oboznámil s návrhom spolu s prílohami, spisom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp.zn.: 10Cpr/24/2019, pričom zistil nasledovný skutkový stav veci:

6. Žalobca ako zamestnávateľ a žalovaný ako zamestnanec uzavreli dňa 15.12.2014 pracovnú zmluvu na pozíciu majster strediska.

7. Dňa 25.04.2019 žaloba doručil žalovanému okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce.

8. Žalovaný nesúhlasil s okamžitým skončením pracovného pomeru, vo veci podal žalobu na Okresný súd v Novom Meste nad Váhom (sp.zn.: 10Cpr/24/2019), kde sa voči žalobcovi domáhal vyslovenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a zároveň sa domáhal, aby súd uložil povinnosť žalobcovi vyplatiť žalovanému náhradu mzdy.

9. Na nariadenom pojednávaní zo dňa 13.05.2021 vo veci 10Cpr/24/2019 uzatvorili sporové strany dohodu, ktorá bola zaznamenaná v zápisnici z pojednávania a to nasledovného znenia „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 25.200,- Eur brutto do 31.07.2021 z titulu pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom zo dňa 15.12.2014. Na základe tejto dohody sú medzi nimi vysporiadané všetky práva a povinnosti týkajúce sa pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom zo dňa 15.12.2014 a nároky s ňou súvisiace.“

10. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom uznesením č.k. 10Cpr/24/2019 – 260 zo dňa 13.05.2021 schválil zmier nasledovného znenia: „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 25.200,- Eur brutto do 31.07.2021 z titulu pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom zo dňa 15.12.2014.“

11. Dňa 30.06.2021 žalobca doručil žalovanému výplatnú pásku na sumu 25.200,- Eur brutto, pričom netto mzda predstavovala sumu 18.204,45 Eur.

12. Dňa 22.06.2021 žalobca vyplatil žalovanému na jeho bankový účet sumu 25.200,- Eur.

13. Dňa 23.12.2021 bol žalovaný vyzvaný na vrátenie žalovanej sumy do 07.01.2022.

14. Podľa § 222 ods. 1 a 2 Zákonníka práce ak sa zamestnanec bezdôvodne obohatí na úkor zamestnávateľa alebo ak sa zamestnávateľ bezdôvodne obohatí na úkor zamestnanca, musí obohatenie vydať. Bezdôvodné obohatenie na účely tohto zákona je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

15. Podľa ods. 3 cit. zák. Vrátenie neprávom vyplatených súm môže zamestnávateľ od zamestnanca požadovať, ak zamestnanec vedel alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené, a to v lehote do troch rokov od ich výplaty.

16. Podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

17. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

18. Podľa § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

19. Na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Z dokazovania vyplynulo, že medzi žalobcom ako zamestnávateľom a žalovaným ako zamestnancom bola uzatvorená riadne pracovná zmluva na dobu neurčitú na pozíciu vedúci strediska. Žalobca doručil žalovanému okamžité skončenie pracovného pomeru, ktoré žalovaný napadol na súde s tým, že sa domáhal vyslovenia neplatnosti tohto úkonu a zároveň sa domáhal vyplatenia náhrady mzdy. V rámci tohto konania strany uzavreli zmier, na základe ktorého mal žalobca vyplatiť žalovanému 25.200,- Eur brutto. Medzi stranami sporu zostalo sporné, či išlo o náhradu mzdy alebo o iné finančné plnenie.

20. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 13.05.2021, vo veci vedenej na Okresnom súde v Novom Meste nad Váhom pod sp.zn.. 10C/24/2019, jednoznačne vyplýva, že strany rokovali o plate a o urovaní

z pracovnej zmluvy, o čom svedčí skutočnosť, že išlo o individuálny pracovný spor a za dohodnutou sumou na výplatu bolo uvedené brutto, čo je všeobecne známa skutočnosť, že ide o mzdu vyjadrenú v hrubom, to je pred odvedením daní a poistného. Ak žalovaný tvrdí, že nešlo o náhradu mzdy, ide o účelové tvrdenie, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalovaný pred samotnou úhradou dostal výplatnú pásku, kde dohodnutá suma - mzda bola vyjadrená netto, a teda musel jednoznačne vedieť, že ak mu na bankový účet prišla celá výplata v hrubom vyčíslení, tak došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu bez právneho dôvodu, nakoľko zo zákona je zamestnávateľ povinný za zamestnanca odvádzať všetky dane a poistné plnenia, ktoré sa viažu ku mzde zamestnanca. Keďže nedošlo k dobrovoľnému a včasnému plneniu zo strany žalovaného, súd ho rozsudkom zaviazal na úhradu dlžnej sumy, spolu príslušenstvom, ktoré bolo určené v súlade s § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z., platného v rozhodnom čase.

21. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že žaloba bola podaná včas, v lehote podľa § 222 ods. 6 Zákonníka práce, resp. podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom súd neakceptoval ani námietku pasívnej vecnej legitímácie, nakoľko zamestnanec nie je povinný sám odvádzať zo svojej mzdy daňové a odvodové povinnosti. Ak žalovaný tvrdil, že schválený zmier nesledoval žalobný návrh, k tomu súd uvádza, že o zmieri sa súd musí vždy pokúsiť a to v každom štádiu súdneho konania, pričom nie je nevyhnutné, aby zmier reflektoval všetky výroky žalobného návrhu, ale povinnosťou skončenia sporu zmierom za účasti súdu je, aby zo zmiernu vyplynulo, že všetky sporné otázky sporových strán sú zmierom ukončené, čo v danom prípade bolo splnené, ak strany vyhlásili, že na základe tejto dohody sú medzi nimi vysporiadané všetky práva a povinnosti týkajúce sa pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom zo dňa 15.12.2014 a nároky s ňou súvisiace.

22. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1, v spojitosti s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100,00 %.

Poučenie:

4

2

10Cpr/38/2022

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).